

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat



¡Divertidíssims clowns!

La història. A Georgia, USA, avui. Moe, Larry i Curly, tocats de l'ala, volen salvar l'orfenat on han viscut de petits; en qüestió de dies han de recaptar 830.000 dòlars, per tant, s'apunten a tot, ni que sigui carregar-se el marit d'una esposa infidel.

La pel·lícula. Els germans Farrelly, Peter & Bobby (Phoenix, 1956, 1958, respectivament) són uns eixelebrats que han sabotegat la plàcida comèdia ianqui postmoderna. Per a mostra, *Algo pasa con Mary*. Ara amb *Los tres chiflados* es permeten un divertit homenatge pel que fa als *The Three Stooges*, un tricicle còmic absurd, que va senyorejar els escenaris i la pantalla petita de 1922 a 1970. Poca broma. El seu humor era pura dinamita *slapstick* (joc de clatellades i plantofades al pur estil clownesc *made in Commedia dell'Arte*). Amb guió, fotogènia

i posada en escena anys 70, la parida dels Farrelly recupera, sense colesterol dolent, aquella nostàlgia de quan l'humor era ximple, idiota, per tant, políticament incorrecte com per engegar a fer punyetes qualsevol apunt de lògica patriòtica, per independentista-sobirania-racional-pactista que fos l'avinentesa. Ja ho he dit.

La crònica, que no crítica cinematogràfica, comporta situar el discurs filmic enmig el merder socio(i)lògic del moment històric. En il·lació, *Los tres chiflados* s'ha

estrenat mesos abans de la convocatòria electoral als USA. Ha coincidit amb el moment que la Catalunya ciuergent pidola a Espanya 5.023 milions d'euros. I amb l'impresentable, anava a dir idiota, Francesc Homs quequejant davant les càmeres televisives. Tot i que no ho sembli, parlo de *Los tres chiflados*, comèdia de violència física, de sentiments flonjos i d'un rigor interpretatiu anys llum del que mai els (nostres?) polítics ni ensumaran. ¡I quins són aquests tres idio-

Los tres chiflados

Directors: Peter & Bobby Farrelly. Intèrprets: Chris Diamantopoulos, Sean Hayes, Will Sasso, Sofia Vergara. EUA, 2012. 93'.
Rambla, Majèstic Tàrraga.

tes públics, aquí i ara?

La imatge. La granja de salmons dins el camp de golf, amb peixos ofegant-se malgrat la pluja amb regadora.

La frase. "Són com la Santíssima Trinitat!" admet l'estirada monja Mary-Mengele (barret per al Larry David transvestit!). És l'encant, o la tírria, al número tres. I no parlo de l'erràtic tripartit Montilla. Que sí.

La recomanació. Imprescindible per a qui recorda els genis còmics del cinema ranci, o de quan els dibus del Tom i Jerry...